

2529061.

REGELŐ.

Pesten csötörtökön január 2^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' köszörületlen gyémánt.

(Irta PÓLYA ENDRE.)

I.

„Éljen a' szerelem! éljenek a' magyar hölgyek!”

„Éljen a' kor, melly ad, 's a' szív, melly megbocsát!”

„Éljen a' csók, a' kicsin nő, 's a' jó!”

„Helyesen barátim! — Félre a' búval, mint az iskolás gyermek mondá, midőn tanítója meghalt.”

„A' barátságért! penditsünk reá! — nesze Jenő! bort neki fiúk, mert nem lesz kiállható, míg egy pár üveggel ki nem önt; éljen az első vadász! éljen a' házi ur!”

„Éljen Jenő!” — kiáltá száz torok.

„Köszönöm barátim! vak szerencsém nevében. Sajnálom, ma sem bor sem tréfa nem barátom. — De, hova lett Zákó?”

„Egy óra óta a' pesti uton.”

„Hát a' másik mi állatka?”

„Kicsoda?”

„Inasa, barátja, vagy mije.”

„Ah! az az elhízott, tátott szájú.”

„És a' ki úgy evett, mint egy vad indus, ki ujjai közt szagatva nyeldesi a' nyers farkas-húst.”

„Ne bántsátok fiúk, derék ember az; naponnan kiissza tizenkét kancsó borát, 's nem engedi, hogy pipája meghűljön még ebédnél is.”

„De hova lett hát?”

„Reggelihez ültünk, 's ő először egy kis cseppet, azután nagy cseppet, erre egy sereg cseppet, és később poharakat kóstolt, 's dicséretére válik, hogy nem egy hamar engedett Noe ur cseppjeinek, 's becsülettel megállhat bármi angol matrónnak oldala mellett. — Egyre lőtt, 's mindig a' vadászok fejük felett, majd olly magasan, mintha a' levegő sasait kémlelné, majd olly földszint, hogy a' vadászkutyák léte kérdésben forgott. Végre ellenállhatlan vágy lepte-meg földre borulni, 's mi udvariasak voltunk azt neki megengedni.

Bizonyosan valamely jötevő tündér pártját fogta, vagy valamely botanicus megtalálta, 's már azóta spiritusban ül, mert sehol sem találtuk őt visszajövet.

„Szegény pára! ha valami ügyes anatomus kezei közé került, nehezen jut többé titulusához!”

„És a' leányok holtra epeosztik magukat, hogy elefant-grátiáját nem láthatják.”

„Nem volna-e jó hirlapokban tudakozódni utána, hogy, ha valaki megtalálta, illő jutalomért szolgáltatassa kézhez?”

„Ha ha ha! tust rá barátim! Éljen Dembi!”

„Éljen!” — kiáltá a' társaság, pohara fenekére bámulva.

II.

Még minden zöldelt; még talán egy levél sem hullott-le; még nem látszottak nyomai a' legkisebb mulandóságnak; még semmi sem hirdeté az őszt. A' kellemes reggel hűsét használá két csinos vándor, mindkettő fiatal, mindkettő szép.

Jenőnek ma van híres vadász ita — mond az egyik; — a' kerület minden ifjai egybe gyűltek. — Mit gondolsz Ninám, nem téved-e egy pár régi inádó a' hegyeken át? hiszen Jenőtől nincs olly tova Peröcsény, 's rideg tömlöczünket illő volna egyszer felmelegíteni! — De Istenért vigabb képet mutass; hiszen komor arcodra Democritus is elbúsulná magát; 's az az Isten adta Zákó is csak előkerül. — Hej csak hamar jönné az az áldott vizkereszt, vagy legalább a' boldogult sz. Márton, hogy lélek-ölő magányunkat városi vigalmakkal keverhetnők!

„Linám a' nagy világ, a' városi zaj romboló folyamhoz hasonlít, melly medrén kül pusztít, 's csak csillapulva kapja vissza ama tisztaságát, melly az ég kékjét visszasugárolja, 's ilyenkor képi a' magányt, a' természetet.”

„Megállj! — mióta tértél-el hitedtől? valljon nem te voltál-e, ki a' mult farsangot tüdő-gyuladással innepléd. Nem te vetted reá öreg atyádat, hogy podagrás lábaival Peröcsény zöld gyepei helyett Pest kövezetét tapodja? Nem te rendelgetted Sarolta nénénk multságait? Hohó! ide orvos kell; — kalapod alatt aligha minden rendben van. Én találgatni nem akarok, mert aligha igazat nem jósolnék. — De hát az micsoda? Nézd csak, Marcsi vadász mi nagy vadat fogott. Lelkemre az szökevény, Jenő vadászai közül; elájult, vagy meglőtték, vagy valami hegyi Nympha megbűvölte. — Holla, Marcsi! csak nem szántad pecsenyének? hiszen már két ezrede, hogy apáink vért nem isznak!”

„Isten ments kisasszonyom! de nem vihettem-el lelkemen, hogy ez urat ott hagyjam, hol fekve találtam, bár nem hiszem,

hogy a' vidék farkasai idővel háladosak ne lettek volna. Lelkemre, olly nehéz, hogy minden lépten pihennem kell; — de ur, mert arany gyűrűi, sallangos dohányzacskója, 's tajtpipája van: — és idővel gondolám, meghálálhatja, ha megmented; hát csak viszem!"

„Ez becsületesen volt Marcsi — mondá Linka — vidd csak a' kastélyba; tegyétek a' vendégszobába, 's jól fűtsetek reá; hadd izzadjon, hadd gőzölögjön. Ha kienged, megkérdjük, akar-e még élni, vagy tán szikláinkból akar emlékkövet."

„'S mit akarsz ott vele?" — kérde Nina.

„Ej no, akármit. — Nem azt kívántuk-e, hogy a' sors Jenő vadászai közül szállítson-át néhányat? Az igaz, hogy ez csak egy, 's meg lehet, régen meghalt; de már itt van édes Linám; — ez végzés, ennek így kellett lenni, azt nem lehet megváltoztatni — mint azon öreg dáma mondá, midőn inasához ment nőül."

Tíz percz múlva Peröcsény földes asszonya vendégszobája előtt ül-hasábok pattogtak — mintha ökröt akarna sütni az udvari nép, vagy gőzben fürödni az uraság. — Nina, a' házi asszony, mosolygva hajtogatá fejét; Linka vidámon nevetett, 's a' cselédség szájtátva bámult. Mindnyáján látszék, hogy valamit vágyott tudni, valamelly vig jelenetet várt.

„Marcsi! kérd-meg uraságodat, nem parancsol-e valamit?" — mond Linka pajkosan.

Marcsi belépett a' gőzhonba, de csak hamar holt halaványan vánszorgott-ki. — „Segítség nagyságos asszonyom! Hiszen, ha emberfi, el kell neki benne olvadni; vagy össze aszik, mint szilva."

„Szóltál vele?"

„Igen! 's feleletül bizonyos Ő — betűn kezdődő feleletet kaptam. Nyögött szegény — és" — 's Marcsi olly képet mutatott, mintha még sokat mondhatna, de becsületért hallgat.

Most Nina indult az izzasztó elemnek; de visszafasztító hévbe ütközött, és szorongva kiáltá, hogy a' vendéget vigyék más terembe, 's hívják a' városi sebészt. — Az idegen nagy nehezen létre hozatott, de baja veszélyes volt; agyvelő gyuladása fejlődött; forró láz gyújtá-fel az egész testet, 's dühöngő eszelősködése fokonyként súlyosbuló helyzetbe hozá a' házi asszonyt és sebészt.

„Mit gondol ön, meggyógyul?"

„Igen!" — mond a' sebész olly hangon, miha fojtogatnák.

A' beteg csakugyan éledni kezdett, 's a' tudós sebész maig sem tudja, mi segített betegén. — Elég hozzá, hogy meggyógyult, 's egyebet nem, csak rendkívüli hizottságát veszté, 's a' sebész ur gyógymódját hirlapokba nyomatta. — A' czikkely vitatkozásokról tárgya lön; de sebész urnak pártjára hatalmas bíráló szegődött — 's e'

tudós értekezőnek neve viszhangzott a' vidék szikláin, 's már már reménylél, hogy facultas tagjává jelöltetik. — Sokáig remélt, sokáig csalódott, 's utójára mint a' papagáj mondá, midőn nemcsak elfogták 's honából elvivék, hanem még angol nyelven is kellett beszélnie: „ez igazságtalanság!”

III.

Az egész világ szolgálója, a' nap, felkelt, 's tüzet kezdett élesztni, midőn Linka is másod nap ágyából felkelvén, ablakot nyitott, 's kinézett. A' multnak 's talán kellemes multnak álmai szökdeltek elnéjén keresztül; homloka búsabb, komolyabb redőkbe vult, mint reményünk semmisülténél szokás: a' pesti utból semmi sem lesz. Annyi gyönyörrel, oly kedvesen ápolt örömeiről lemondani, szeszélyét befelhőzé; pedig még egy keserű jelenet is várakozék reá. — A' pajkossága által kiizzasztott vendég mindig ismeretebb alakot ölte. — Gyötrött elnécskéje nem bírta ugyan visszaidézni az időt és kört, — mióta ismeri; 's a' szorosán átfutott névsorban sem akadt névre, melly az idegennek tulajdona lehetett volna; de belsejében sugá neki valami: — „már láttad” — 's félni láttatott a' találkozástól. Azonban a' vigságnak sajátja hamar túl adni a' komolyon, 's Linka egykedvűleg mondá, mint a' törökök, midőn nem azt nyakazták-le, kit kellett volna: „most már mindegy!”

„'S a' vidám Linka is tud búsulni?” — kiáltá háta mögött Nina.

„Búsulni aligha — hanem egy gondolat gyötör. Jó, hogy jössz! játszad nagy Sándort, 's oldd-meg a' csomót! — Nem emlékezel, hol láttuk vendégünket?”

„De igen is! Zákó ajánlá őt, mint barátját Pesten, 's ügyetlenségén annyit neveltünk, mennyit a' legügyesebb Pietrón sem, — 's ki rendesen egy pulykát emésztett-fel.”

„De a' mellett szelid jó szivű volt.”

„Igen, 's tulajdonai miatt javalák neki, hogy mint ritka exemplar pénzért mutogassa magát!”

„'S barátjai közt legkevesbbé volt garázda.”

„'S oly tekintetű, mint egy rajta kapott. zsebelő.”

„'S a' mellett mindig őszinte.”

„'S velünk egy vad Irokéz nyájasságával bánt.”

„'S kiről Zákó mondá: — „ez köszörintetlen gyémánt.”

„Hohó! lelépeztek leány; 's én csak azt veszem észre, hogy szárnyaid hibáznak; — 's még azt kérdezhettem, min búsulsz!”

„Annyira még alig vagyunk; mert éppen kérdezni akarom, hogy” hívják.”

„Tehát még csak kezdődik a' regény? 's tekintetes nemes De mbi Zsigmond ur lesz a' regényhős.”

Hogy nem szerelem volt, mi Linkát Dembi védelmére birta, azt Nina jól tudta; de szokatlan komolysága miatt ingerkedni akart vele, 's más lelkület mellett ez sikerülendett is: de Linka vidám szeszélyes volt, 's tréfáin tompultak barátnéja nyilai. — Nem hinnétek, a' nyájas kép mit tehet! Én sem hinném, ha vidám nem volnék. — A' világ egy hiv nagy tükkör; — ki bele mosolyog, viszont mosolyt kap. — Ha kedvesem hideg és néma, 's karját megtagadja, egy mosolyomba kerül, már olvad, már meleg; mert egy pillanatot, melyet szivpillanatnak hívunk, mint varázs-erő vonz. — Azonban magamon is vizsgáltam, mi jutalmat ad a' vidámság, 's tudjátok-e, mit tapasztaltam? — A' vidámság az életet, mint éldeletet, — az örömet, mint nyereséget, — a' szerencsét, mint bőséget, — a' szükségét mint oktatót üdvözli. — Még ha alszom is, megtartom 's magammal viszem vidám nyílt képemet; — és komoly bátyám redői kiegyenesednek; a' reggel harmatja felszárad; a' borús felhők elszélednek.

„Jó reggelt szép asszonyaim — kiálta-be a' terembe Dembi, sallangjait csattogtatva — én inkább vagyok barátja a' felkelő napnak, mint a' lenyugvó Hesperusnak; azért ha szívesen veszik, leülök!”

„Mit akar azzal mondani Dembi ur?”

„Csak azt! hogy inkább akarom kegyetek, mint nagy nénjök társaságát, — 's most még meg is kell köszönnöm, hogy bódultságomból felépitettek. De apáim lelkére fogadom, hogy ki oka volt bajomnak, golyót röpítek fejének, 's ha ez nem lesz elég, egy másikat.”

„Az Istenért, kit érdekel e' fenyték?”

„Néhány fehér kezű uracsot; simát, mint kigyó: hajlékonyt, mint nád; tiszta keblűt mint Júdás; — egy pár finom uracsot értek, ki szemüvegét barkóján hordja; ülés helyett rendesen fekszik; a' legyeket korbáccsal csapkodja; veres nyakat, kiálló gallért, kis csizmát és nagy gyűrűket, — kis órákat, nagy üres zsebeket, mesterségesen kötött nyak- és igen erős szagú orrkendőket hordoz. O nagyságoeszkám! sokan vannak ilyenek; de könnyű megismerni; kéz-csókot csókra halmoznak; kocsiba le 's fel segítik a' dámákat; színházba szüntelen jönnek mennek; tova csőveznek, in-tegetnek; — kézszerítés, kaján mosoly modorjok; nappal utszákon pipáznak, vagy nem pipáznak, mert megismertetéstől félnek. Né-mellyik, ha rá nézünk, cigarrót gyújt; 's ha a' szem róla lefordul, elveti; mert már többször ártott. — Éjjel az utszákon lármáz-nak, kiáltoznak, — a' pinczéreket kereszt neveiken szólíttják, — 's több hasonló szabadalom által jelölik ki magukat.”

„Ha ha! csinos képek — nevéte Linka — 's önnek mi baja velök?” —

„Csak az szép kiasszonykám — hogy Jenőhez gyültünk vadászatra, — ’s ezen urak mindig tűznek czélt, mellyen nyelvöket köszörüljék, kin nevetessenek. — Nekem (köszönet derék mesteremnek) a’ hízélgés, czifra szó nem kenyerem; ’s nyomosan oda felelgettem. Látták, hogy czélt tévesztettek, és sárgultak boszújokban. Más tervet főztek, ’s az sikerült. De Istenemre fogadtam, ’s a’ milly becsületes magyar vagyok, szavamat tartom, olly drágába kerül nekik, mint a’ spanyoloknak Gibraltar!’

„Tiszta kebelnek nem rokona a’ boszú; az erős a’ gyávat mosolygja és szánja, édes Dembim! Hagyja ön magukra a’ nyomorúkat ’s az ég boszú-karjára; ez ritkán késik vagy marad-el!“ — mondá Nina.

„Nem nagyságocskám! okosabb lesz, ha magunk végezzük, mint mesterem mondá, midőn az ifjak a’ calefactornak nem akartak lefeküdni. (*Folyt. következik.*)

HAZAI HIRLELŐ.

Csillagkereszt-es dá-mák. Mult évi sept. 14-kén, kereszt felmagasztalása innépén ő felsége az anya-császárné, mint a’ főnemes csillagkereszt-rendnek legfőbb védasszonya 56 főrendű asszonyságot méltóztatott e’ rend tagjaivá nevezni, kik közül magyarok: 1) Königsberg-Aulendorf grófné, gr. Andrassy Györgyné. — 2) Cavriani Mathilde Amalia Theresia gfné, szül. Esterházy hercegné. — 3) Forgách Judith gfné, szül. Dezeö. — 4) Zichy Karolina gfné, gr. Károlyi Györgyné. — 5) Königsberg-Rottenfels Fidele gfné, szül. Pálffy gfné. — 6) Lamberg Karolina gfné, szül. Hoyos gfné. — 7) Marczibányi Antonia, szül. Kállay. — 8) Motesiczky Johanna Nepomucena Maria, szül. Pongrácz gfné. — 10) Pálffy Amalia gfné, szül. Erdödy gfné. — 11) Stahremberg Klára gfné, szül. Luzénszky báróné. — 12) Ürményi Alexandra, szül. Keglevich gfné. — 13) Walterskirchen Maria báróné, szül. Zichy gfné. — 14) Wenckheim Stephanie gfné, szül. Pribéri Jankovich. — 15) Zichy Maria Klára gfné, szül. De Ville marquise, Demblin gfné.

KÜLÖNFÉLE.

Tréfa-füzér.

Színvilági szótár.

(Szerkeszté Rőjtöki.)

Ábrány. Egy a’ színvilágban igen elharapózott gonosz, ’s leginkább abban áll, hogy némelly légszegdelők magukat első rangú művészeknek hiszik.

Ármány. A’ színművek tengelye és színészek levegője. Amazok nem foroghatnak, vagy ha igen, csak érdektelenül: emezek nem élhetnek annak nemcsak színpadon, hanem azon kül ’s főleg egymás közt egymás ellen is, gyakorlása nélkül.

Bérlét. Ez a’ szinigazgatók csal-étke, melylyel a’ közönséget horogra csalják. Leginkább hasonlít a’ kereskedők azon cseléhez, midőn leszállított árt hirdetnek, ’s a’ rossz portékát drága pénzen adják-el.

Criticusok. Ha tiszta szándék vezérli őket, azok, mi gözerörműveknél a' gőz: az emelesők lelkei. De ez a' nép többnyire két fajú: szivacs nemű, vagy márvány hidegségű. Amazokból olyan diéséret- vagy gáncs-nedvet nyomhatni-ki, minőt pénz, hajlandóság, párt, rokon vagy ellenszenv által vezetve magukba szívtak: emezek a' szigorúság útján tántoríthatlanul haladva, minden írást érzéketlenül, a' legjobban is gáncsoskodnak. Egyik oly észszerűtlen a' veszedelmes mint másik.

Dalnok. A' színészeti légmérőben a' hígany; minő időt ez mutat, olyannal kell az igazgatónak megelégedni.

Én. Nagybárá minden színésznek bálványa; annyira, hogy csupa énség-ből még te-zik is egymást

Feledékenység. A' színvilágban rendkívül dühöngő ragály. Némelly színész feledi szerepét; a' közönség iránti figyelmet; a' szabónak oly ruháérti fizetést, melyet már fél évtől koptat; de hogy e' vagy ama szerephen hány-szor tapsoltatott-elő, egyik sem feleli.

Fügöny. — Választó-fal a' közönség és színpadi hősök közt. Ezek föltünést a' közönség gyakran zajjal, vagy a' tetszés megtízszelő riadó tapsával, vagy csucsorított száj elriasztó hangjával fogadja. Legszebb rendeltetése sokra a' szeretet palástját terítni.

Gyakorlatok. Ezek némelly színházaknál barátságos összejövetelek, másutt ismét, a' színészeknek egyiptusi csapásaik. Vide: látványos bohózatok.

Hirdetmény. Gyakran nyomtatott hazugságok összege. Egész legio személyzetet mutat az olvasónak, kik közül legfőlebb 5—6 embernek van szava; a' többi sokat gondol, keveset szól, 's nem ritkán meg sem jelen. Több ízben egész sereg lovas fegyverest ígér, 's az ígérttek közül alig mutatja magát 2—3. Nem ritka eset az is, hogy jobb, mulattatóbb azon komédiánál, melyet hirdet.

Igazgató. Ez tulajdonképp' az intézetnek vezére; újabb időben azonban csupa cím, hatáskör nélkül. Ennek okai: szellem-hiány, tehetlenség, literaturai járatlanság 's vak hiedelem azon egyéneiben, kiknek működése néha sikeres hatással bír; — item — oly ember, ki a' helyett, hogy igazgatna a' kedvező sors, barátai 's nem ritkán ducineájától igazgattatik.

Jutalomjáték. A' színészek aratása, mely néha, különösen száraz nyárfán, oly sovány, hogy az elvetett magot sem fizeti vissza, 's a' jutalmazandóknak tulajdon zsebéből kell a' költséget fizetni; — item — a' remény csillaga, melyre a' hitelezőiktől sürgetett tagok utálnak, kiknek, ha a' csillagot borúk takarják, szép szóval, gyakran gorombasággal kell beérniök. Exempla sunt odiosa!

Karzat. Gyűlhelye egy éppen oly fontos, mint műértő közönségnek, ha a' földszin pisszeg, a' felsőbb régiók lakosai zajosan tapsolnak; némelly színész stoicismussal vetvén-meg a' földszin itéletét és Schillerrel komoly megnyomattal mondja:

Fog a' mű művészt dicsérni,
De fennről kell áldást kérni.

Képtelenségek. Némelly színészeknek kifakadásaik, illetlen maguk viselete, csinjeik, melyekre maguknak a' legigazságosabb bíráló ellen is szabadságot vesznek, ha az egyszer másszor felszólalni bátorzkodnk. A' diéséreten, melyet adóként tekintenek, nem indulnak-fel; mert arra művész-ségöknél fogva igényt tartnak.

Kifejlődés. Vig játékokban házasság, bohózatok 's divatos tüneményes darabokban dettó csoportozat, tanczokkal, ünnepek, meglepő disztimé-nyekkel felezifrázva 's görög tüzzel szemet vakitva; szomorú játékokban különléle nemű halálok, melyek a' 38 játszó személyt részint gyilok, méreg, máglya, részint pallos 's éhtorony által ragadják-el; a' sugót a' lecső függőny sújtja agyon, 's a' lámpa-gyújtogató koppantóval vet véget éltének; pantomiáknál ugyan azok vannak napi renden.

Majom. Már a' jeles Klisnigg és Motti majmok előtt honosak voltak ezen állatok minden színpadon; az az: mindig találkoztak jeles művészeket majmoló ifjú színészek, kik annyira iparkodtak amazokat utánozni, hogy buzgóságukban kiparodiázták őket — a' majmoknak sajátsága. Elavult

szerencsétlenség a' művészet 's uj a' közönségre nézve, midőn illy maiak megtapoltatnak.

Művész Egy a' jelenkorban igen fonákul felfogott szó; mert mellyik szinpadi cseléd nem hiszi már most művésznek magát? A' művészet akkor legjobb, ha megszűn művészet lenni, 's valósággá lesz.

Nyelv. Aesop szerint a' legjobb 's legrosszabb hús. Itt azon kincsnek kellene lenni, mellynek simítása, köszörülése a' színészet egyik lényeges rendeltetéseül van tűzve; azonban a' színészek, Aesop utóbbi értelmében egymás ellen használják.

Olvasás. Nem mindig szükséges, hogy a' színész jól olvasni tudjon. Mire valók lennének így az olvasó gyakorlatok, mellyekben némelyek a' rossz írásra panaszkodnak, mások pedig betegnek mondják magukat. A' táncszemélyzetnél csupa luxus az olvasás.

Összhangzat. Elkopott szó; most ritkán föllelhető még a' hangszkarban is, ritkábban az álfalak 's legritkábban a' színészek között.

Pénz. A' színház malmának vize; ha kifogy, a' legjobban forgott kerek is eláll.

Rend Olly töke, melly sok szinpadnál egészen fölemészti magát; olly mű, mellynek második kiadását várni a' jelenkor környületeinél fogva, képtelenség volna.

Rendező Olly egyén, ki, ha szakára termett, 's a' dramai szülemények minden neme iránt egyenlő figyelem és szeretettel viseltetik, a' közönség mulattatására nézve érdemeket szerezhet: ellenkező esetben romlása a' színháznak. A' rendező munkássága 's ügyessége nem abban központosul, hogy szinpadi cselédként dolgozzék: ajtót, asztalt, széket maga rakjon helyére; faragcsáljon; a' kar-személyzetnek egy gyakorlat alatt százszor is kiáltsa: „pszt! csendesség!” — hanem ha tekintete 's rendelkezéivel azt eszközi, hogy szerepét mindenki jól tudja; a' gépek pontosan működjenek; első gyakorlatnál már mindenki tudja, hol lép-be 's hol távozik; — mi ritka eset!

Sugó. A' színészek köd-oszlopa; hűj a' tengelyen; viz a' halnak; ki nélkül éltévednek a' memorizálás pusztáján, 's elakad beszédök kereke, ön tudatlanságukba fulnak; de ki meg is kívánja, hogy szorgalmasan kenetessék.

Szünnapok. Azon idő, mellyben némely színészek gondolkodni 's cselekedni kezdenek; utazni mennek, hogy más szinpadokon betanult mesterségeiket megmutassák és szerepeket játszanak, mellyek leginkább kinnak kezeikből.

Talentum. Ha mint romai pénz nemét vesszük, minden színész ismeri: de mi az különben, miben áll, mi által tudatja létét, 's mint lehet leginkább ráismerni, ez még sok szinpadi hős, főleg pedig azon pártolt bubák előtt, kik a' per varios casus történet előtapsolások nagy számban vélik azt lappangni, egészen ismeretlen föld.

Ujdonság. Ó szabatu szövet divatos köntösbe burkolva; pórias csárdai elménczségekkel, két értelmű szók, fejük lágyára esett tréfákkal, fényes disztimények 's több színű görög tüzzel megbélelt idéten szülemények — a' legujabb szinpadai ujdonságok.

Ügyelő. Ez a' már rég megtalált de mindedig el nem ismertt örök mozgony, a' mindenért vigyázó örökös szem, mindenért halló fül, a' színészek locomotive-ja, kire minden támaszkodik, 's kire, ha valamellyik botlik, még is mindenki száz nyelvvél gágog; szóval, ez a' megtestesült Ixion kereke.

Veszekedés, a' színháznál az, mi természetben a' mennydörgés; a' rekkenő levegőnek megtisztítása, hogy egy időre a' nap annál szebben ragyogjon.

Zárt szék. Olly hely, melly ujabb időkben legfeltűnőbb illetlenségekre jogosít-fel. Ki zárt széket vált, akkor mehet színházba, mikor kedve tartja; azon oldalról zavarhatja a' nézők figyelmét, mellyről neki tetszik, 's valamely érdekes aria éneklésénél vagy jelenet játszásánál akkor csattanthatja le székét egész közönséget botránkoztatva, mikor szeszélye akarja.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.